Жив колись мандрівний торговець. Нав'ючивши на віслюка свій крам, їздив він од села до села, торгу-вав і так заробляв собі на прожиття.

Якось о тій порі, коли господині ладнаються квасити оливки, торговець подумав:

"Мабуть, варто поїхати до міста й набрати там солі. Я продам її в першому-ліпшому селі".

Того ж таки дня й подався. А вже наступного ранку вертався назад, нав'ючивши віслюка чималими мішками солі.

Дорогу до найближчого села перетинала невеличка річечка. Віслюк часто переходив її, тож добре знав брід і тепер сміливо ступив у воду. Та раптом зачепився ногою за камінь і впав на коліна. Так він стояв, аж поки надійшов господар і допоміг йому підвестися. Але мішки довгенько пробули в воді, багато солі розтало, і вухатий, рушивши далі, зразу відчув — вантаж полегшав.

"От добре, що я спіткнувся в воді,— подумав віслюк.— Тепер, коли буду переходити річку, залазитиму у воду з головою. Мішки зовсім полегшають, і можна буде тягати їх на собі за іграшку".

Дісталися вони села, і торговець продав сіль. Тамтешній крамар попросив його з'їздити ще раз до міста і привезти губок, бо на них саме був попит. Той поїхав узавтра вранці, купив губок, нав'ючив на віслюка й подався назад. Хитрий вухань міркував по дорозі:

"Сьогодні мішки не важкі, але я зроблю їх ще легшими".

І, діставшися річки, з розгону шубовснув у воду.

Господар підбіг, допоміг віслюкові вилізти.

— Знову скупався? — вигукнув.— То тепер ти щоразу будеш отак падати? Ну, роби як сам собі хочеш, та дивись, не прогадай, бо так можна й ногу вломити.

Підвівся віслюк, спробував іти, аж... що воно за напасть? Мішки наче залізом хтось напхав. Так поважчали, що хитрун ледве на ногах устояв. Але що вдієш? Мусив дертися на крутий берег. А як видерся, сказав собі:

— Моя хитрість на мені й окошилася. Коли б не пірнав у воду, не поважчали б мої мішки, і я хутенько відніс би їх. Ні, більше я такого не вчиню.